

16 Ιουλίου 2015

Υπάρχουν άνθρωποι που περπατούν σκυφτοί

/ Γενικά

Υπάρχουν άνθρωποι που περπατούν σκυφτοί
Σα να κρατούν στους ώμους τους ολάκερο το σύμπαν...
Κοιτάζουν πάντα χαμηλά, τον ήλιο δεν τον βλέπουν
Πώς να τον δούνε μάτια μου;
Πώς να τον δεις τον ήλιο αν δε σηκώνεις το κεφάλι σου ψηλά ...
Γι'αυτό δεν είναι εύκολο να δεις το πρόσωπό τους...
Κανέναν δεν κοιτάζουνε
Κι αν τους ρωτήσεις, θα σου πουν, άορατοι πως νιώθουν

Γι'αυτό κι εκείνοι δεν κοιτούν
Βλέπεις, θαρρούνε μάτια μου πως κι οι άλλοι δεν τους βλέπουν
Όμως ποτέ τους δε μιλούν...
Μα αν καταφέρεις και τους δεις και τους κοιτάξεις πιο καλά
Τότε θα δεις τι κουβαλούν βαθιά μεσ'την ψυχή τους...
Θλίψη που καθρεφτίζεται στα σκυφτά μάτια τους
Πίκρα, που ζωγραφίζει το βουβό βλέμμα τους
Σιωπή, που σφίγγει τα στεγνά χείλη τους
Μοναξιά, που ασχημαίνει το πρόσωπό τους
Μην απορήσεις μάτια μου
Η μοναξιά ασχημαίνει τους ανθρώπους...
Μη φοβηθείς και φύγεις!
Το δύσκολο ήταν να τους δεις
Πλησίασέ τους... μίλα τους
Μα να'σαι υπομονετικός
Μην αισθανθούν τη λύπη σου
Κρύψε την ενοχή σου που δεν τους είδες πιο νωρίς
Πώς να το κάνεις μάτια μου αν δεν κοιτάζεις χαμηλά;
Πρέπει να νιώσεις μοναξιά για να κοιτάξεις σαν κι αυτούς
Να αισθανθείς πως είσαι εσύ... ή ίσως κάποιος που αγαπάς...
Μα αν γίνει έτσι μείνε ...
Νιώσε τον πόνο τους, τη μοναξιά, μόνο μη νιώσεις οίκτο
Είναι περήφανοι πολύ,κι αν νιώσουνε τον οίκτο σου
Πιότερο θα λυγίσουν...
Λένε πως όσοι είναι σκυφτοί
μέσα τους θέλουνε να μπου, στη μήτρα που τους γέννησε
Εκεί που νιώθαν ασφαλείς...
Στον κόσμο εκείνο το μικρό που διπλωμένος μόνο αντέχεις
Μα αντέχεις την αγάπη του κι αυτή είναι μεγάλη
Γι'αυτό ποτέ δεν την ξεχνάς...
Πώς να το κάνεις άλλωστε;
Δεν ξεχνιέται η αγάπη μάτια μου, μόνο πονάει αν δεν την έχεις
Γι'αυτό θέλουν να ξαναμπούν στον κόσμο εκείνο το μικρό
Είναι μεγάλος τούτος 'δω...κακός και άδικος, ψυχρός,
Χωρίς στάλα αγάπη
Πώς να τ'αντέξει όλα αυτά ένα σκυφτό κεφάλι;
Μην απορήσεις αν σου πουν πως η ζωή τους είναι εντάξει
Τι περιμένεις να σου πουν; πως έχουν μάθει να'ναι μόνοι;
Δε μαθαίνεται μάτια μου αυτό, μα συνηθίζεται πικρά

Λένε πως είσαι δυνατός αν έχεις μάθει ν'αγαπάς
Μα γίνεσαι πιο δυνατός αν έχεις μάθει την αγάπη να αντέχεις
Κι αυτό μαθαίνεται ευτυχώς!
Γι'αυτό μην ψάχνεις τι να πεις καθώς θα τους κοιτάζεις
Χάιδεψε απλά τα μάτια τους με γέλιο απ'την καρδιά σου
Βλέπεις, η θλίψη δεν κοιτά τα μάτια που γελάνε
Μίλα τους μόνο απ'την καρδιά και χαμογέλασέ τους
Μην πεις μια λέξη... τίποτα
Μονάχα ακούμπησέ τους
Μην εκπλαγείς σαν τεντωθούν...
Πρόσεξε, μην τρομάξεις!
Πήρες από το βάρος τους κι ισιώνει το κορμί τους
Μην εκπλαγείς όταν σε δουν
Θα σε κοιτάξουν μ'έκπληξη, μα θα χαμογελάσουν...
Δειλά...πριν το κεφάλι τους σηκώσουνε ψηλά
Στον ουρανό...
Ίσως τα μάτια κλείσουνε...
Γιατί θα τους θαμπώσει, το φως του ήλιου που θα δουν
Γιατί θα θυμηθούνε, το φως που είχαν στην καρδιά
Κι ίσως και να δακρύνουν
Μα θα 'ναι δάκρυα από χαρά
Και τότε, θα μιλήσουν

Στέβη Σαμέλη

Πηγή: llazaros.blogspot.gr